

Ο Θανάσης Κλάρας, ξεψύχησε το πρωί, της 16^{ης} Ιουνίου του 1945 σε μια χαράδρα του Αχελώου κοντά στο χωριό Μεσούντα. Το τέλος της φυσικής του παρουσίας, ήταν αποτέλεσμα αυτοχειρίας.

Την επόμενη μέρα, το κεφάλι του όπως και του συμπολεμιστή του Τζαβέλα, ήταν αναρτημένο στους φανοστάτες της κεντρικής πλατείας των Τρικάλων. Στον πέριξ των φανοστατών χώρο πραγματοποιήκε γλέντι με νταούλια και κλαρίνα. Τούτη η βαρβαρότητα ήταν μια ακόμα απόδειξη του ανεξέλεγκτου της κατάστασης που γέννησε τον Εμφύλιο.

Επίσης ανεξέλεγκτες διαστάσεις, μπορεί να λάβει η κουβέντα για την προσωπικότητα του Κλάρα ακόμα και σήμερα, περισσότερο από 106 χρόνια μετά τη γέννηση του. Σήμερα που το Κ.Κ.Ε. επιχειρεί την πολιτική του αποκατάσταση. Το πιο παλιό, θεσμικά κατοχυρωμένο πολιτικό αλλά και κομματικό σχήμα του τόπου, πιστό στο όνομα, μα και στις τοποθετήσεις του τα τελευταία 93 χρόνια, χρειάστηκε το χρονικό διάστημα των 66 ετών προκειμένου να αποκαταστήσει τον αρχικαπετάνιο του Ε.Λ.Α.Σ.

Η φήμη του Θανάση «Άρη Βελουχιώτη» Κλάρα θέριεψε την περίοδο της Γερμανικής Κατοχής. Από εκείνο το πρωινό της 7^{ης} Ιουνίου 1942 που το

πρώτο ένοπλο αντιστασιακό τμήμα παρήλασε στους δρόμους της Δομνίστας της Ευρυτανίας, έως τον εγκλωβισμό και τον θάνατό του στην χαράδρα του Φάγκου μεσολάβησαν τρία μόνον χρόνια. Η Ελλάδα σε αυτό το χρονικό διάστημα έζησε ένα δεύτερο 21. Σε όλα τα επίπεδα.

Στο ίδιο χρονικό διάστημα ο Άρης μεταβλήθηκε στην πιο αμφιλεγόμενη φιγούρα του τόπου. Η στρατιωτική δράση, η πολιτική ανάλυση και η κοινωνική του επίδραση άφησαν ένα αποτύπωμα που δρα ακόμα. Για τους συνοδοιπόρους ήταν τα πάντα. Ο ηγέτης, ο πρωτοπόρος, ο Θεός. Για τους αντιπάλους του ήταν ένα τέρας, ένας αιμοσταγής, ένας ανισόρροπος. Η κορυφαία, ίσως, στιγμή του σύντομου βίου του ήταν ο λόγος του στη Λαμία, στις 22 Οκτωβρίου του '44 λίγες μόλις μέρες μετά από την απελευθέρωση της πόλης από τον Γερμανικό ζυγό.

Λαμία Οκτώ βριος 1944

Ζωσμένος με τα φουσεκλίκια του ο πολέμαρχος δεν έκανε μια ομιλία. Διάβασε τα μελλούμενα. Με μια περίεργη, ανερμήνευτη πολιτική οξυδέρκεια είδε το μέλλον. Ξεκίνησε με τη λέξη «Αδέλφια» και τελειώσε με την φράση «Ζήτω ο κυρίαρχος λαός μας». Ανάμεσα τους υπήρχαν 5.500 λέξεις που τον έκαναν πιο επικίνδυνο από τα πιο πιστά, πειθαρχημένα ένοπλα τμήματά του, από τους μαυροσκούφηδες. Ο Θανάσης Κλάρας έβαλε το τουφέκι παρά πόδα, ανέβηκε στο μπαλκόνι και όπλισε το πιο επικίνδυνο όπλο. Το λόγο. Κυριακή είχε ξεκινήσει και το αντάρτικο στη Δομνίστα. Τρία χρόνια και πέντε μήνες αργότερα, στη Λαμία, πάλι Κυριακή, καταλάβαινε ότι η μεγάλη, η αληθινή περιπέτεια μόλις ξεκινούσε.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, ο κομματικός μηχανισμός, τον κράτησε μακριά από την μάχη της Αθήνας, σε εκείνον τον σπαρακτικό Δεκέμβρη του '44. Η ρήξη του με την ηγεσία του κόμματος ήρθε μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, καθώς τα αδιέξοδα που το κόμμα είδε την άνοιξη του 46, ο Άρης τα ένοιωθε ήδη. Τους επόμενους μήνες ζούσε όπως σε όλη την κατοχή: «*Με την πέτρα προσκέφαλο, την ψείρα συντροφιά, την κάπα σκέπασμα*». Ζούσε όπως ήξερε. Κρυπτόμενος ελπίζοντας πως κάποια στιγμή θα τον εννοήσουν, θα συστρατευθούν. Όταν λοιπόν έμαθε ότι ο ηγέτης του κόμματος κατέφθασε από αέρος στην Ελευσίνα αναθάρρησε. Η χαρά του όμως δεν κράτησε πολύ.

Το επίσημο: «*Ούτε μπουκιά ψωμί, ούτε γουλιά νερό στο δηλωσία Άρη Βελουχιώτη*» ήταν το τέλος του. Κυνηγημένος, από κρατικές, παρακρατικές ομάδες, προδομένος από το κόμμα, στριμώχτηκε στον «άσπρο», όπως αποκαλούσε τον Αχελώο και απασφάλισε την χειρομβοβίδα.

Τρίκαλα Ιούνιος 1945

Οι αποκομμένες κεφαλές του Βελουχιώτη και του Τζαβέλα στα Τρίκαλα, υπήρξαν μια ακόμα απόδειξη της διορατικότητάς του Άρη καθώς υπογράμμισε την σαρκαστική πρόταση με την οποία συχνά αποχαιρετούσε συντρόφους του:

«Καλή αντάμωση στα γουναράδικα».

Ο Άρης περνούσε τις πύλες της Ιστορίας όπως ήρθε. Με αίμα.

Εξήντα και έξι χρόνια αργότερα, ο κομματικός μηχανισμός, έκρινε ότι ο Θανάσης Κλάρας δεν είναι πια «Δηλωσίας», «Μιζέριας», «Τυχοδιωκτικό, Ύποπτο στοιχείο» «Προδότης» και αποφάσισε να τον αποκαταστήσει. Το αν τα ανακλαστικά του κόμματος είναι αργά είναι ένα ερώτημα . Κάλιο αργά παρά ποτέ. Αν όμως σκύψουμε με προσοχή στο κείμενο που δημοσιεύτηκε στο κομματικό δημοσιογραφικό όργανο την επομένη του θανάτου του Άρη θα διαβάσουμε πως :

«... Στο ΚΚΕ δεν έχει θέση κανένας οσοδήποτε ψηλά κι αν στέκει και οσοδήποτε μεγάλος κι αν είναι, όταν οι πράξεις του δεν συμβιβάζονται με το κοινό συμφέρον και όταν παραβιάζεται η δημοκρατική εσωκομματική πειθαρχία»

Και μας κάνει να υποψιαζόμαστε ότι αυτό που ενοχλούσε ήταν το μέγεθος, το μη ελέγξιμο, το ανεξάρτητο του καπετάνιου. Τα περί «δημοκρατικής εσωκομματικής πειθαρχίας» ας τα σχολιάσουν οι μαχητές του Δ.Σ.Α., οι πρόσφυγες της Τασκένδης, οι πολιτικοί κρατούμενοι σε κάθε φυλακή του τόπου έως το θέρος του '74.

Ξαναγυρνώντας στο σήμερα να αντιμετωπίσουμε τη σύμπτωση, τον περίεργο τρόπο, την σχεδόν ταυτόχρονη αποκατάσταση του γ.γ. του κόμματος εκείνης της ζοφερής εποχής. Θύτης και θύμα, αποκαθελώσας και αποκαθελωθείς βαδίζουν πάλι μαζί, σε μια απόπειρα όπου αυτό που δείχνει ότι χρειάζεται, είναι κυρίως η αποκατάσταση της συνοχής και της σφριγηλότητας του κόμματος.

Το δελτίο καιρού δίνει για αύριο βροχή και καταιγίδες σε όλη την ευρύτερη περιοχή της Λαμίας. Εκεί, στην πρωτεύουσα της Φθιώτιδας, στη πλατεία του λαού όπου 67 χρόνια μετά την ανάγνωση των γεγονότων του μέλλοντος από τον Άρη:

«...η ΚΕ του ΚΚΕ διοργανώνει εκδήλωση για την παρουσίαση της Απόφασης της Πανελλαδικής Συνδιάσκεψης του Κόμματος, για την πολιτική αποκατάσταση του καπετάνιου του ΕΛΑΣ Αρη Βελουχιώτη.»

Ούτε ο καιρός δεν δείχνει να είναι ιδιαιτέρως φιλόφρων για την επιχειρούμενη απόπειρα, όσο και αν η εικόνα του έφιππου οπλαρχηγού στις αφίσσες του κόμματος επιδιώκει να ενεργοποιήσει τις συναισθηματικές χορδές ενός χαμένου αγώνα.

αναρτήθηκε και στο ethnos.gr